

Imre Zsófia

Creativity and Motivation in the Classroom with Teacher Language Development

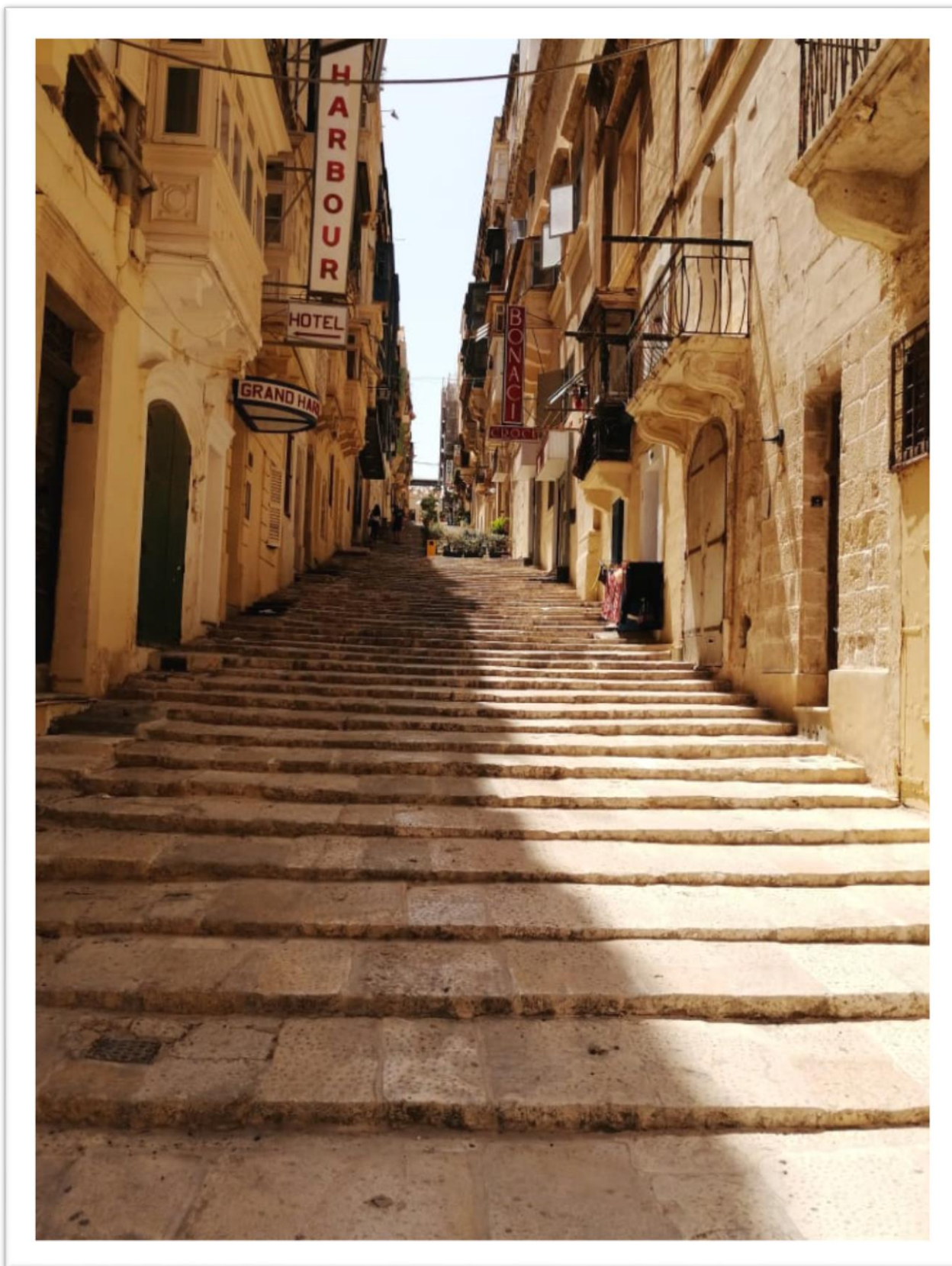
A történet úgy kezdődött, hogy Edinburgh, Skóciába kaptam meg az Erasmus ösztöndíjat, szintén egy hasonló, angol nyelvet tanítók számára egy módszertani kurzusra. A tavalyi évben kellett volna ennek megtörténnie, de a járvány miatt 1 évvel eltolódott. Idén meg a UK-ban érvényes szigorú karantén korlátozások miatt kellett végül júniusban úgy döntöttem, hogy ha nem akarom, hogy elveszen egészen ez a lehetőség, akkor keresnem kell egy új helyet. Málta mellett döntöttem, mert igazából csak itt találtam nyelvtanároknak szóló módszertani kurzust, ebben az időpontban, augusztus elején.

Augusztus 9. hétfő

Mire megérkeztem a nyelviskolába, már úgy éreztem magam, mint egy jó futás után, pedig próbáltam lassan sétálni. És még csak reggel 8 óra. Délebbre vagyunk, mint Afrika északi partjai, nem csoda, hogy 38-40 fokok vannak, forró széllel.

A tanárunk Alan, Máltai-Brit, 27 évet élt Máltán, most Angliában élnek, de a nyáron itt tart pár kurzust. A csoportban majdnem összejöttek a V4-ek. 4 cseh, 1 lengyel, 1 magyar. Mellettünk van egy észt (Tallin) nő, egy ukrán srác, aki inkább svájcinak vallja magát, és a nap felénél még (nem tudom, honnan csöppentek be) 2 francia nő csatlakozott hozzánk.

A tanár sokat beszéltet minket egymással párokban vagy hárman. A terem akusztikája borzasztó, plusz a légkondi iszonyú hangos, plusz maszkban vagyunk, szóval nem éppen ideális. Többnyire alig értjük és halljuk egymást. Viszont már az első nap nagyon jó ötleteket kaptam például olvasott szöveg, vagy hallott szöveg feldolgozásához. Ahhoz, hogy tudjuk motiválni a gyerekeket, hogy ne fulladjon unalomba az óra.



A lépcső teteje felé jobb oldalon van a nyelviskola

Utcakép Vallettában



Griza – Isteni a víz, alig akartam kijönni belőle



Augusztus 10. kedd

Ma még sokkal melegebb volt, mint tegnap, de hősiezen álltam a sarat (az afrikai forráságot). Az iskola után nyakamba vettem a szigetet és meg sem álltam Medináig. Ez a városka egy ékszerdoboz, kár lett volna kihagyni. Megállt az idő, csak a turistákra szakosodott boltok és evő-, ivóhelyek zökkentenek vissza a valóságba. Már nem csodálkozom semmin, rájöttem, hogy nem írják ki az árakat. Majd aztán mondanak valamit, attól függően, hogy helyi vagy-e, vagy turista. A kis girbe-gurba utcákon való kószálás után átmentem Rabatba hűsölni a katakombákba ... a csontvázak közé. Ez is érdekes volt, de aztán teljesen kimerültem. Alig tudtam haza vonszolni magam a szállásra. Már csak az éltetett, hogy megyek le megint a tengerpartra úszkálni.

Úgy tűnik, itt Máltán a gyalogosoknak, babakocsisoknak, bicikliseknek elég nehéz életük van. Egyszerűen vagy nincs járda, vagy valami egyszemélyes vékony ösvényen kell egyensúlyozni, de olyan is van, hogy elfogy. Ilyenkor valahogy próbálok átkelni a túloldalra, ami nagy figyelmet kíván. Fogalmam sincs többnyire, hogy merre nézzek. Már teljesen összezavarodtam. Végig kell gondolnom, hogy otthon hogy van, annak az ellentettjét veszem, majd kiderül, hogy egyirányú az utca, de nem tudom melyik irányba...Az autók úgy suhannak el a gyalogosok mellett, hogy szinte súrolnak. A biciklisek egyébként sok helyről ki vannak tiltva, a többi helyen meg nem lehet biciklizni.

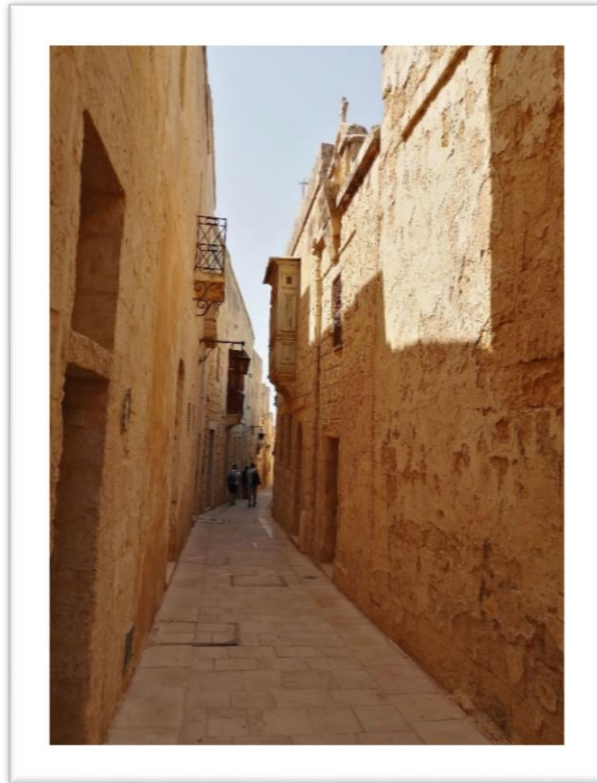
Na de beszéljünk a kurzusról! Alanról (a tanárunk) kiderült, hogy nemcsak angol-máltai, hanem van egy 3. állampolgársága is: az olasz. Az első felesége olasz volt, akiről viszont megtudtuk, hogy fiatal korában a Beatles dalokból tanult meg angolul. Ezzel be is vezette az órát, hiszen a hallott szöveg feldolgozásához kaptunk nagyon jó tippeket, feladatokat.

Nagyon hasznos volt a mai nap, megszámolni nem tudom, hány feladatot csináltunk meg. Volt olyan gyakorlat, amit én is – és gondolom a kollégák is – ismernek és használnak, de mindig tett bele Alan 1-2 csavart, hogy még jobban rögzüljenek a dolgok, még izgalmasabbak legyenek a feladatok.

A nap 2. részében még arra is volt gondja, hogy partnert cseréljünk. Az egyik francia nő lett az állandó beszélgető partnerem, és így sokkal jobban ment minden. Amire előző nap kicsit panaszkodtam, hogy nem tetszettek a páros feladatok, csak annyi volt a probléma, hogy nem alkottunk jó párost a lengyel nővel. Aki egyébként nagyon kedves, aranyos, de nem voltunk egy hullámhosszon.

Holnap az előrejelzés szerint csak 38 fok lesz, vagyis 3 fokkal „hidegebb”, mint ma. Ezzel búcsúzom mára.

Medinában direkt ilyen girbe-gurbára építették az utcákat, hogy könnyebb legyen védeni, és hogy legyen árnyék.



A városfalról a kilátás



Augusztus 11. – Szerda

Nem mondanám, hogy hűvösebb volt ma, mint tegnap. Viszont ma elég erős forró szél volt. Egyébként nem panaszkodom a forróságra, hiszen annyira élvezem például, hogy bemegyek a tengerbe, ami nagyon kellemes hőmérsékletű, és bármennyi ideig benne tudok maradni, mert nem fázok. Sőt a kijövetel után sem! Ez egy ismeretlen érzés számomra.

Az iskolában Alan ismét kitett magáért. Fantasztikus jó feladatokat hozott, amiket végig is csináltunk. Arra is vette a fáradságot, hogy alternatívákat mutasson. Például ha valaki kicsiket tanít angolra, hogyan tudja leegyszerűsíteni, adaptálni az adott feladatokat. Folyamatosan bombázott minket különböző gyakorlatokkal, amiket nagyon élveztünk. Csak belegondolok, hogy ez mekkora munka így előkészíteni ezeket a feladatokat! Nem csoda, ha egy tanév során a tanároknak megkopik a motivációjuk, és ez által a gyerekéké is. Jó lenne mindig ilyen lelkesnek, tudatosnak lenni a hétköznapiak során is!

Nagyon jó „listening” feladatokat (hallott szövegértés) hozott ma is. De félreértés ne essék, nem gépről hallgattunk szövegeket, hanem ő olvasott, vagy beszélt. Ennél jobb nem is lehetne! Persze egyből eszembe jutott, hogy nálunk a native speaker tanárok (az amerikai betanítók) is milyen jó lenne, ha ilyen kiképzést kapnának!

Ma is megtudtunk valamit Alan-ról. Viszont ezeket az infókat nem öncélúan csepegteti, hanem mindig egy adott feladathoz kapcsolódóan, annak jobb megértése érdekében. Szóval Alan bőrszíne az az igazi bronzos szín, amit Anyukájától „kapott”, aki máltai származású. Nagy bánata, hogy Anyukája nem tartotta fontosnak, – mint ő, aki örökségként tekint a máltai nyelvre – hogy máltaiul megtanítsa a gyermekét, ezért felnőtt fejjel kezdett hozzá Alan. Még egy nyelviskolába is beiratkozott, ahol rettentően szenvedett, mert borzasztóan lassan haladtak, mert kőkorszaki módszertannal tanított a tanár. (Megjegyzés: Alan a nyelvtanárok kiképző tanára).

Mára ennyi jutott eszembe. Most képeket az óriási luxus hajókról hoztam, mert elképesztő méretűek. A nagyobbikon még óriás csúszda is van!

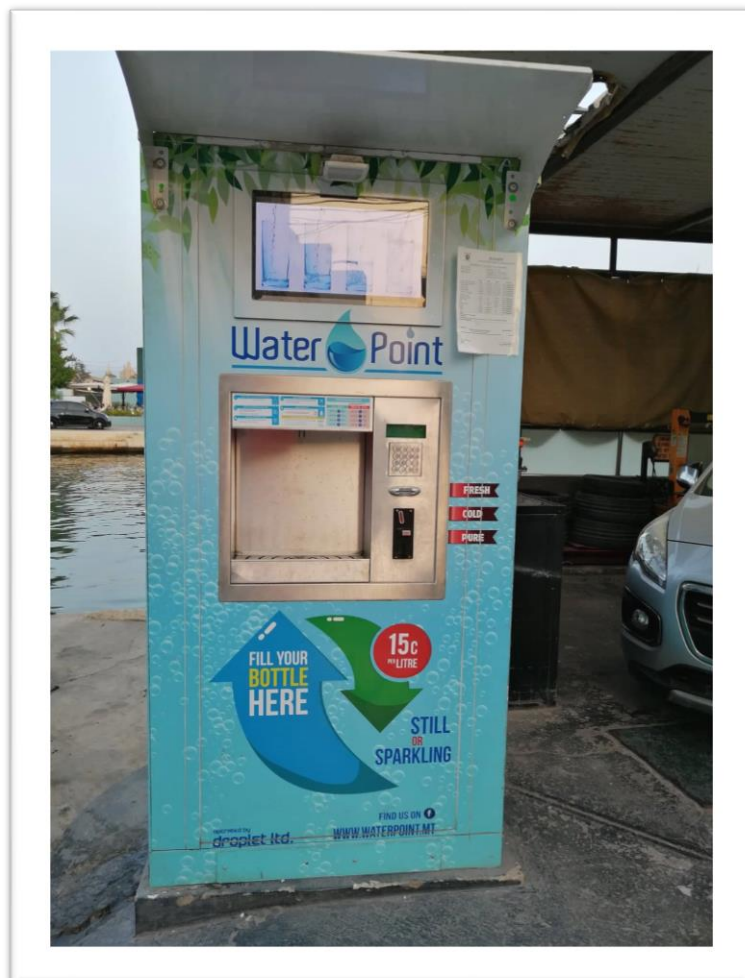


Augusztus 12. – csütörtök

Érdekes, hogy Alan pont arról beszélt hosszan ma nekünk, amiről tegnap írtam itt. Mégpedig arról, hogy milyen fontos, hogy a nyelvrán a tanár mennyit, és milyen minőségben beszél. A listening (hallott szöveg értése) feladatoknak nem kell a cd-hez, vagy más technikai eszközhöz kötődnie. Beszéljen a tanár, de mindig céllal, méghozzá a tanításhoz kapcsolódó céllal, ne csak úgy bele a nagyvilágba. Azt ugyanis nem értékelik a tanítványok. Ez azt is jelenti, hogy mindig felkészült legyen a tanár. Elmesélte, hogy ő személy szerint hogyan készül fel egy történet elmesélésre. És ő az anyanyelvén beszél ilyenkor, ne feledjük. Ha még ő is gyakorol otthon, akkor nekünk mennyit kell?! Ma ezt is gyakoroltuk, hogyan készülünk fel egy történet, és egy vicc elmondására. Azután persze párokban majd csoportokban elő is adtuk.

A másik érdekes téma pedig az angol nyelv tanításához, tanulásához és elsajátításához kapcsolódik. Azt mondja, hogy nagy változás van folyamatban azáltal, hogy angol nyelv már globálissá vált. Most már nem sajátíthatják ki a nyelvet a britek vagy az amerikaiak. Kié az angol nyelv? - tette fel a kérdést Alan. Azé, aki tanulja, és beszél (tehát már haladó szinten), mint második nyelvet. És ez által számtalan új akcentus keletkezik. Azt mondja, nem szabadna abból problémát csinálni, hogy az anyanyelven beszélő angolok kiszúrnak, hogy külföldiek vagyunk. Meg kell őrizni saját magunkat, és büszkének kell lennünk rá. De ez nem azt jelenti, hogy nem kell törekedni a helyes kiejtésre, hiszen éppen az a cél, hogy akárhonnán jössz is, megértsék az angolodat. Tehát bármelyik külföldivel el tudunk beszélgetni angolul, és ehhez elengedhetetlen a jó kiejtés.

Ma is hoztam 2 képet. Mindkettő estefelé készült Gzira-ban a parton. Az egyik egy víz-automata látható, ahol 15 centért újra lehet tölteni a palackokat. A másik pedig egy hangulat-kép.

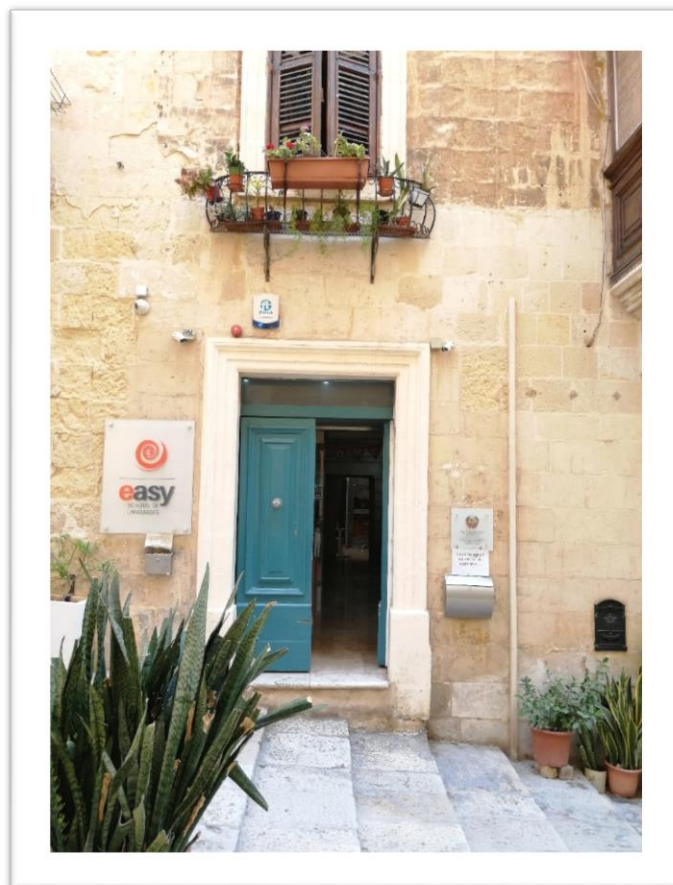


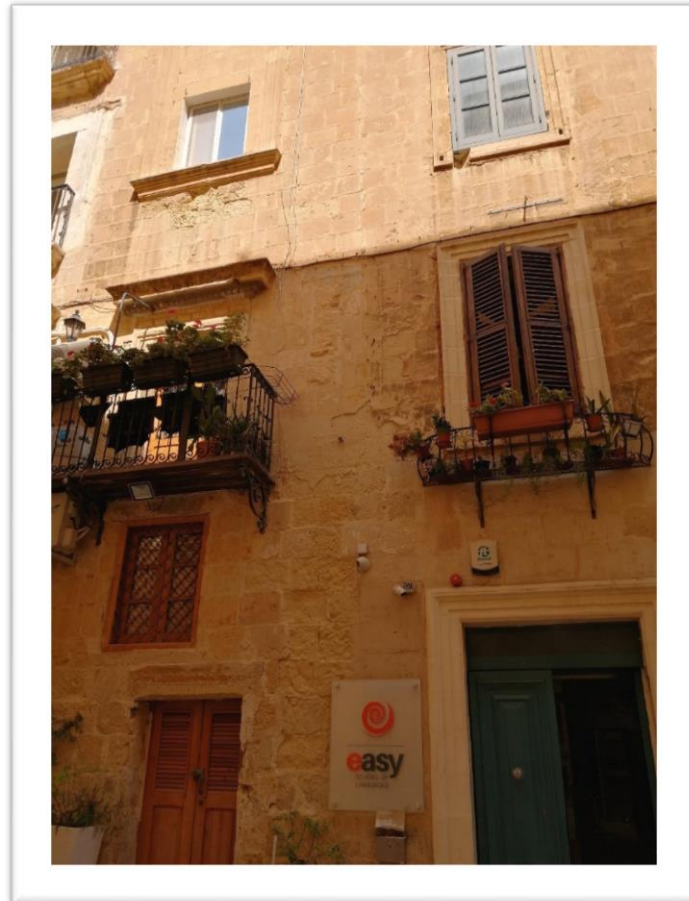
Augusztus 13. – péntek

Ez volt a kurzus utolsó napja, de nehogy azt higgye valaki, hogy Alan összecsapta, vagy a fáradtság bármi jele mutatkozott volna rajta. Az utolsó pillanatig ugyanolyan professzionális szinten volt jelen az órán, mint a legelején. Ez egyébként 2x1 hetes kurzus volt, többen voltak ott mindkét héten, 4-en pedig csak a 2. hétre csatlakoztunk be. Egyébként a mai napra egész héten valamiféle tesztet lebegtetett be Alan, de nem hittem el. Annyi volt az igazság az egészből, hogy vissza-vissza nyúltunk a héten tanult szókincshez, de újakkal is foglalkoztunk. A végén pedig 2 csapatban játszottunk, amit elég komolyan vettünk. Mondanom sem kell, az nyert (a mi csapatunk), aki jobban emlékezett a héten tanultakra.

Összességében, nagyon intenzív, tartalmas hetet töltöttem el Máltán. Szerencsém volt, hogy ilyen profi, tapasztalt, nagy-tudású, és tudását át is adni tudó tanártól tanulhattam. Köszönöm mindenkinek, aki segített abban, hogy ez megvalósulhatott.

Végül 2 kép az iskoláról. Ez egy 5 emeletes ház, nem nagyon tudtam lefényképezni a tetejét.





Bye bye Malta